

strereformpartiet, og som man mente var urimelig klog. Vi andre erklærede aabenlyst, at den ikke vilde føre til noget saadant, men man troede os ikke paa vort Ord. Regeringen blev den Gang skuffet, og det er Levningerne af denne Skuffelse, som den ærede Minister har dragedes med siden.

Til det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) skal jeg sige, at jeg paa ingen Maade misforstaar de moderates Stilling. Tværtimod, jeg ser godt deres Stilling til denne Sag og forstaar den meget godt. Jeg ved, at de moderate ere ivrige Modstandere af denne Sammenkobling; det ved jeg, fordi det er udtalt med klare Ord i Betænkningen fra i Fjor, hvori der staar, „at de ikke kunne tiltræde denne Sammenkobling, idet man formener, at Omordningen af de direkte og de indirekte Skatter ere Sager af saa forskellig Natur, at de rettelig bør ordnes uafhængig af hinanden“. Det er tydeligt og klart, men de Ord, jeg fremsatte derom, gaa ud paa at vise det samme, idet jeg paaviste, at medens jeg allerede paa mit Partis Vegne i 1896—97 tog Afstand fra denne Sammenkobling, er det glædeligt, at vi i Fjor havde de moderate med som Modstandere af denne Sammenkobling, og vi havde ogsaa nogle Højremænd med. Jeg vil gerne væge de moderate mod at blive misforstaaede, fordi der er enkelte af dem, der uden for dette Ting have udtalt sig i en Retning, der mulig kunde misforstaaes, og har udbragt „Leve'r“ for Sammenkobling af disse 4 Lovforslag.

Køedt: Som Formand for det Udvalg, der i 1897 afgav Toldbetænkningen, kunde jeg ønske at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister om Kompensations-spørgsmaalet. Forudsætningen for Kompensationen var den, at Landstinget skulde acceptere det af Folketinget vedtagne og af Regeringen støttede Toldforslag. Dette Forslag var et Kompromis mellem alle Folketingets Grupper, kun $\frac{1}{4}$ af Højre havde ikke sluttet sig dertil. Det følger af Kompromisets Natur, at man fra alle Sider maa gøre Indrømmelser for at naa til en Overenskomst. Det fandt Sted her, og særlig Venstre gjorde ganske overordentlig store Indrømmelser for at naa til en Afslutning af dette gamle store Strids-spørgsmaal. Oppe i Landstinget forstod man alligevel ikke eller vilde ikke forstaa, hvad her var foregaaet her nede i Folketinget. Man forstod aldeles ikke, at de Indrømmelser, som maatte gøres for at føre

Sagen igennem paa en saadan Maade, at Regeringen kunde støtte den, vare gjorte i Folketinget mellem Folketingets forskellige Grupper. Landstingets Toldudvalgs Ordfører udtalte derefter under Behandlingen i Landstinget, at nu havde de hørt Folketingets Ønsker angaaende Toldreformen, nu var det Landstingets Tur at sige sin Mening. Denne Mening kom frem paa den Maade, at en enkelt politisk Gruppe i Landstinget, Højres Partigruppe, gav Svar paa Folketingets imødekommende Fællesforslag. Dette Svar var af den Art, at det kun kunde vække Misfornøjelse henede og føre os tilbage til Tingenes gamle Kamptoldpolitik, som vi have kendt i de sidste 25 Aar. Men saa længe Landstinget ikke har forandret sin Stilling til selve Tariffen, er der ingen Anledning til her i Folketinget at komme ind paa en Drøftelse af Kompensationsspørgsmaalet. Hvis Landstinget i 1897 havde accepteret Folketingets Kompromis, vilde Landstinget og Regeringen straks den Gang have modtaget Folketingets Svar angaaende Ordningen af Brændevinsskatten, men den Situation er aldrig kommen til at foreligge. Jeg finder derfor ikke nogen Anledning for den højtærede Minister til at bebrejde Folketinget, hvad der rettelig burde bebrejdes Landstinget.

Finansministeren (Hørring): Jeg vil blot tillade mig at rette en enkelt Forespørgsel til den ærede Taler, som nu havde Ordet. Han sagde, at hvis Landstinget i 1897—98 havde accepteret Folketingets Vedtagelse af Toldloven saa vilde Landstinget have faaet Folketingets Svar den Gang med Hensyn til Folketingets Stilling til Brændevinsbrændingsloven. Maa jeg spørge: er det saaledes at forstaa, at Landstinget da havde faaet det Svar, at Folketinget vilde have accepteret Forhøjelsen af Brændevinsbrændingsafgiften?

Køedt: Den højtærede Finansminister retter nu det bestemte Spørgsmaal, om Landstinget vilde have faaet det Svar, at Folketinget vilde være med til Forhøjelsen af Brændevinsskatten. Jeg synes ikke det er berettiget at stille Spørgsmaalet saaledes. Alle vide jo her i Tinget — og Regeringen ogsaa — at der har været delte Meninger, om Brændevinsskatten. For mit eget Vedkommende har jeg ved mangfoldige Lejligheder, baade her i Salen og uden for Rigsdagen, klart og tydeligt udtalt min Anskuelse. Jeg ved, at i mit Parti er Stemningen delt, idet nogle ville